

Berichten

OPLEIDING HUISARTS

In het verslag van de lotgevallen der Stichting Klinisch Hoger Onderwijs te Rotterdam in het studiejaar 1963-1964 uitgebracht in een openbare vergadering op 16 september 1964, wijdt de decaan der neven-faculteit Prof. Dr W. J. Bruins Slot de volgende beschouwing aan de opleiding tot huisarts: „Het loont zeer de moeite kennis te nemen van de ontwikkeling van de denkbeelden omtrent de huisartsgeneeskunde. Deze is bezig zich tot een soort specialisme te ontwikkelen. De universiteiten geven een algemene opleiding tot arts, deze opleiding is niet speciaal op de huisartsgeneeskunde gericht. De universiteiten leveren geen huisartsen af, ook wij in Rotterdam doen dit niet, hoewel de Rotterdamse opleiding bij de studenten de naam heeft zich iets meer dan elders op de huisartsgeneeskunde in te stellen.

Twee jaar geleden achtte de Docentenvergadering het gewenst — ik heb er het vorige jaar uitvoerig over gesproken — aan de Rotterdamse semi-artsen gelegenheid te geven een stage bij een huisarts te volgen. Wij kregen hierbij de volle medewerking van het Bestuur en leden van het centrum Rotterdam en Omstreken van het Nederlands Huisartsen Genootschap. Helaas moet ik ook nu constateren, dat de animo bij de Rotterdamse semi-artsen voor deze stage niet groot is. Slechts enkele semi-artsen per jaar meldden zich ervoor aan. Verschillende omstandigheden zijn voor dit geringe aantal verantwoordelijk te stellen. Op grond van verschillende enquêtes is het bekend, dat ongeveer 20 à 23% van de in Nederland afgestudeerde artsen de huisartsgeneeskunde als beroep kiest. De resterende 80% meent wellicht geen profijt te kunnen trekken van een stage bij huisartsen; zij zouden weleens ongelijk kunnen hebben. Vele semi-artsen vervullen in de zomermaanden een vakantie-assistentenschap en doen op deze wijze ervaring op.

De meesten hunner willen hierna snel afstuderen, terwijl ook vele semi-artsen de tijd noch voor een vakantie-assistentenschap noch voor een stage over hebben. Misschien dat in dit laatste geval studieloon van pas zou kunnen komen. Dit alles betreurt ik ten eerste en het staat in schrille tegenstelling tot de denkbeelden die zich op vele plaatsen in de wereld omtrent de opleiding tot huisarts uitkristalliseren. De redactie van „The Lancet” zegt op 2 mei 1964, dat speciale training na het arts-examen evenzeer nodig is voor diegenen die huisarts worden, als voor iedere andere tak van de geneeskunde. In verschillende landen (Australië, Joegoslavië en Israël) bestaan plannen om een opleiding van 3 of meer jaren verplicht te stellen voor aanstaande huisartsen. In Engeland heeft men ongeveer dezelfde ervaring met de stage als wij in Rotterdam: het tekort aan artsen aldaar is oorzaak dat de jonge artsen snel in de algemene praktijk verdwijnen zonder de voordelen van de op enkele plaatsen bestaande mogelijkheid tot een- of tweejarige opleiding in een algemene praktijk te hebben genoten. Ik kan het niet laten het volgende citaat uit een hoofdartikel in „The Lancet” aan te halen. Dit hoofdartikel handelt over de student en de opleiding tot huisarts.

„The greatest hope for medicine in the future lies in the prevention of disease and (where prevention fails) in early diagnosis — if possible presymptomatic diagnosis. The attitude that will favour this is on the whole more likely to be found outside the hospital than within its walls. It is important that the universities should go out and find it, and organise training so that the student may meet it at the stage in his education when fundamental attitudes and habits of thought are laid down.”

Dit is volgens mijn mening een zeer belangrijk argument voor een niet tekort durende verplichte stage onder universitaire leiding in de algemene praktijk voor alle toekomstige huisartsen. Onze schuchtere pogingen in Rotterdam zijn slechts een eerste begin.”

NEDERLANDS HUISARTSEN GENOOTSCHAP

N.H.G.-DAG in GIETEN (I)

De tweede keer dat de drie noordelijke centra van het Nederlands Huisartsen Genootschap gezamenlijk een N.H.G.-dag hebben georganiseerd, is wel een bijzonder geslaagd experiment geworden. Hoewel door de correspondent van het organiserende centrum, Zwagers uit Zweelo, een verslag wordt gegeven van de feitelijke gebeurtenissen tijdens de op 24 oktober 1964 in hotel „Braams” in Gieten gehouden bijeenkomst, stelt ondergetekende, die deze dag namens het N.H.G.-bestuur mocht bijwonen, er niettemin prijs op nog enkele kanttekeningen te maken.

Het is wel een bijzonder genoeg op een vroege zaterdagmorgen van het westen komend Drente binnen te rijden. Hoewel de heide verdwenen is en vele van de vroegere karresporen door goede autowegen zijn vervangen, gaat er van dit land, dat de laatste 25 jaar zo ontzaglijk is veranderd, een weldadige rust uit, vooral wanneer men even van de hoofdwegen afgaat en over de kronkelende binnenwegen, omzoomd door in prachtige herfststooi gestoken geboomte, rijdt. Dezelfde sfeer van rust, waarin toch een flinke daadkracht voelbaar is, trof mij toen ik ongeveer een half uur vóór het aangekondigde begin van de bijeenkomst in hotel „Braams” binnenkwam en in de grote hal reeds een twintigtal noordelijke collegae doende zag de laatste puntjes op de i's te plaatsen. Gedurende de gehele bijeenkomst bleek wel dat de organisatie inderdaad tot in deze laatste puntjes klopte.

Het experiment van deze dag was af te stappen van de gewoonte eerst een inleiding te houden door een deskundige op het te bespreken gebied, waarna een al of niet algemene discussie. Toen voorzitter Bol prompt op tijd — een goede N.H.G.-gewoonte — de bijeenkomst opende, zaten de deelnemers in acht discussiegroepen verdeeld, waarbij reeds in elke

groep een discussieleider en een rapporteur waren aangewezen. Het werkt efficiënt wanneer de discussiegroepen van te voren zijn ingedeeld en de aangewezen discussieleiders met het bestuur de gang van zaken bij de discussie in de groepen hebben besproken.

Tijdens de koffiepauze hebben de rapporteurs de in de discussiegroepen naar voren gekomen problemen inzake het hartinfarct en de vele vragen die hierbij nog altijd open blijven met de internist Bossinga uit Emmen besproken, die daarna voor de moeilijke taak stond uit de veelheid van aangeboden vragen een voor ieder bevredigende keuze te doen. Dat het hem gelukt is op een bijzonder prettige en enthousiaste wijze hierover een goed lopend betoeg te houden, waarin hij weliswaar niet alle vragen kon beantwoorden, maar toch wel kans zag de problemen onder een noemer te brengen, moge een compliment aan sprekers' adres zijn en aan dat van degenen die hem voor deze dag uitnodigden.

Na de voortreffelijke koffietafel — met als goede gewoonte in hotel „Braams” de kraantjeskan op tafel — werd in de middagzitting dezelfde werkwijze gevolgd met als onderwerp „Huisarts en anticonceptie”, waarbij de uit de discussiegroepen naar voren gekomen vragen en problemen door het N.H.G.-lid Roorda uit Groningen werden beantwoord. Dat hierna nog een zeer levendige, soms zelfs felle, maar toch steeds zeer prettige algemene discussie volgde, is bij dit onderwerp wel begrijpelijk.

Uit de enthousiaste reacties van de meer dan 50 deelnemers tijdens en na afloop van deze dag mag worden geconcludeerd, dat het door de drie noordelijke centra opgezette experiment is geslaagd. De tot in de puntjes verzorgde organisatie en de bijzonder prettige accommodatie ter plaatse hebben hiertoe zonder twijfel bijgedragen. Veel belangrijker is echter dat de organisatoren een nieuwe vorm van gezamenlijke bespreking